

UUSI VERILÖYLY

Nähtävästi me elämme parhaillaan ajankohtaa, jolloin työväenliikkeemme johtaa taas hillittömällä voimalla niihin kärkeviin yhteenottoihin, jotka niin kovin peloittavat hallitusta ja omistavia luokkia ja niin kovin rohkaisevat ja ilahduttavat sosialisteja. Niin, meitä nämä yhteenotot rohkaisevat ja ilahduttavat sotilaallisten vainotekojen vaatimien uhrien suuresta lukumäärästä huolimatta, siksi että nousemalla vastarintaan työväenluokka todistaa, ettei se tyydy asemaansa, ettei se halua jäädä orjaksi eikä alistu vaieten väki- ja mielivaltaan. Nykyinen järjestelmä sälyttää työväenluokalle aina ja kiertämättömästi lukemattomia uhreja, jopa silloinkin kun asiat sujuvat mitä rauhallisimmin. Tuhansia ja kymmeniä tuhansia ihmisiä, jotka koko elämänsä ajan raatavat rikkauksien luomiseksi toisille, tuhoutuu nälänhädän ja alituisen aliravitsemuksen tappamana, kuolee ennenaikaisesti tauteihin, joita hirveät työehdot, kurjat asunto-olot ja levon puute synnyttävät. Ja satakertaisesti ansaitsee sankarin nimen se, ken mieluummin kaatuu avoimessa taistelussa tuon inhoittavan järjestelmän puolustajia ja varjelijoita vastaan kuin suostuu kuolemaan hitaasti räähätyn, loppuunajetun ja nöyrän kaakin tavalla. Emme lainkaan halua sanoa, että käsikähmä poliisin kanssa on paras taistelumuoto. Päinvastoin, olemme aina sanoneet työläisille, että juuri heidän etujensa mukaista on saada taistelu rauhallisemmaksi ja määrätietoisemmaksi sekä yrittää suunnata kaikkalainen tyytymättömyys tukemaan vallankumouksellisen puolueen järjestettyä taistelua. Mutta vallankumouksellista sosialidemokratiaa ravitsevana tärkeimpänä voiman-

lähteenä onkin juuri se työväenjoukkojen protestihenki, joka työläisiä ympäröivän sarron ja väkivallan oloissa ei voi olla purkautumatta aika ajoin esiin epätoivoisina leimahduksina. Nämä leimahdukset herättävät tietoiseen elämään puutteen ja tietämättömyyden polkemien työläisten mitä laajimpia kerroksia, levittävät niiden keskuuteen jaloa vihan henkeä sortajia ja vapauden vihollisia kohtaan. Ja juuri senpä vuoksi tieto sellaisesta verilöylystä, jollainen oli esimerkiksi toukokuun 7 p:nä Obuhovin tehtaalla, saa meidät huudahtamaan: „Työväen kapina on tukahdutettu, eläköön työväen kapina!”.

Oli aika, eikä siitä ole kovinkaan kauan, jolloin työväen kapinat olivat harvinaisia poikkeustapauksia, jolloin niitä puhkesi vain joidenkin erikoisolojen takia. Nyt on aika toinen. Muutama vuosi sitten me elimme teollisuuden kukoistuskautta, jolloin kauppatoimet sujuivat hyvin ja tarvittiin paljon työläisiä. Ja siitä huolimatta työläiset järjestivät useita lakkoja vaatien parempia työehtoja: työläiset käsittivät, ettei heidän saa päästää ohi tilaisuutta, vaan että on käytettävä hyväkseen juuri sitä aikaa, jolloin tehtailijat saavat erittäin suuria voittoja ja heidät on helpompi pakoittaa tekemään myönnytyksiä. Mutta sitten kukoistus muuttui pulaksi: tehtailijat eivät saa tavaroita pois käsistään, heidän voittonsa pienenevät, vararikkojen luku lisääntyy, tehtaat supistavat tuotantoaan, työläisiä pannaan pois ja heitä joutuu joukottain kadulle ilman leivän palaakaan. Työläisten pitää nyt taistella epätoivon vimmallalla ei enää asemansa parantamiseksi, vaan entisen asemansa säilyttämiseksi, vähentääkseen niitä menetyksiä, joita tehtailija heille säilyttää. Täten siis työväenliike syvenee ja laajenee: alussa taistellaan erinäisissä poikkeustapauksissa, sitten käydään sitkeätä ja jatkuvaa taistelua teollisuustoimien elpymisen ja vilkkaan kaupankäynnin aikana, ja lopuksi — samanlainen jatkuva ja sitkeä taistelu pula-aikana. Nyt voimme jo sanoa, että työväenliike on muodostunut vakinaiseksi ilmiöksi elämässämme, että se tulee kasvamaan kaikissa oloissa.

Mutta vilkkaan teollisen kehityksen vaihtuminen pulaksi opettaa työläisille muutakin kuin sen, että yhdistetty taistelu on tullut heille ainaiseksi välttämättömyydeksi. Tämä vaihtuminen hälventää pois myöskin niitä vahingollisia harhaluuloja, joita oli jo alkanut muodostua teollisuuden

kukoistuskaudella. Siellä täällä oli työläisten onnistunut melko helpolla puristaa isänniltä myönnytyksiä lakkojen avulla, ja tämän „taloudellisen” taistelun merkitystä alettiin liioitella, alettiin unohtaa se, että työläisten ammatillisten (ammattikunta-) liittojen ja lakkojen avulla onnistuu parhaassa tapauksessa saada vain säilytetyksi vähän edullisemmat ehdot tavaransa — työvoiman — myymiselle. Ammattikuntaliitot ja lakot ovat voimattomia auttamaan, kun tällä „tavaralla” ei pulan vuoksi ole kysyntää, ne ovat voimattomia muuttamaan niitä oloja, jotka tekevät työvoiman tavaraksi ja tuomitsevat työtätekevien joukot mitä suurimpaan puutteeseen ja työttömyyteen. Jotta saataisiin muutoksia näihin oloihin, tarvitaan välttämättä vallankumouksellista taistelua koko nykyistä yhteiskunta- ja valtiojärjestelmää vastaan, ja teollisuuspuola saa monet, hyvin monet työläiset vakuuttumaan tämän totuuden oikeellisuudesta.

Palatkaamme toukokuun 7 päivän verilöylyyn. Esitämme alempana tiedot, joita meillä on Pietarin työläisten toukokuun lakoista ja liikehtimisistä^e. Samalla tarkastelemme poliisilaitoksen tiedoitusta toukokuun 7 päivän verilöylystä. Viime aikoina olemme jo hiukan tottuneet hallituksen (niin myöskin poliisilaitoksen) tiedoituksiin lakoista, mielenosoituksista ja yhteenotoista sotaväen kanssa; meillä on nyt jo melkoisesti aineistoa voidaksemme päätellä noiden tiedoitusten todenperäisyydestä, poliisivalheiden savusta me voimme toisinaan arvata, miten kovana kansan kiihtymys kyteekään alla.

„Tämän vuoden toukokuun 7 päivänä”, kuuluu virallinen tiedonanto, „päivällistunnin jälkeen, Obuhovin teräsvalimolla, Aleksandrovskojen kylässä Schlüsselburgin valtatievarrella, lähes 200 työläistä tehtaan eri osastoilla lopetti työntöön ja tehtaan apulaispäällikön everstiluutnantti Ivanovin kanssa syntyneessä selvittelyssä esitti erilaisia perusteettomia vaatimuksia”.

Jos työläiset lopettivat työntöön varoittamatta siitä kahta viikkoa aikaisemmin — olettaen, ettei töiden lopettaminen ole aiheutunut mistään laittomuuksista isäntien taholta, joita niin usein tapahtuu, — niin se jopa Venäjän lainsäädännönkin mukaan (jota on viime aikoina järjestelmällisesti täydennetty ja voimistettu työläisiä vastaan) on tavallinen poliisirikkomus, joka kuuluu rauhantuomarin tuomiovaltaan. Mutta Venäjän hallitus joutuu yhä naurettavampaan ase-

maan ankaruuksineen: toisaalta säädetään lakeja, joissa osoitetaan uusia rikoksia (esimerkiksi omavaltainen työstäkieltäytyminen tai osallistuminen väkijoukkioon, joka vahingoittaa vierasta omaisuutta tai tekee väkivaltaista vastarintaa aseellisille voimille), suurennetaan rangaistuksia lakoista y.m.,— toisaalta katoaa niin fyysillinen kuin poliittinenkin mahdollisuus näiden lakien soveltamiseen ja lainmukaisten rangaistusten langettamiseen. Fyysillisesti on mahdotonta vetää tuhansia ja kymmeniä tuhansia ihmisiä edesvastuuseen työstä kieltäytymisestä, lakosta tai „väkijoukkioon osallistumisesta”. Poliittisesti on mahdotonta järjestää kussakin tällaisessa tapauksessa oikeuskäsittelyä, sillä seulottakoon oikeuden kokoonpanoa kuinka tahansa ja kuohittakoon julkisuutta miten hyvänsä, niin sittenkin jää oikeudesta edes varjo jäljelle, ja tietysti „oikeuskäsittelystä” hallitusta eikä työläisiä vastaan. Ja niinpä *suoranainen* poliittinen taistelu, avoimet katukahakat tunkevat armottomasti taka-alalle rikoslait, jotka on säädetty suoranaudessa tarkoituksessa helpottaa hallituksen *poliittista* taistelua proletariaattia vastaan (ja samalla *verhota* taistelun poliittista luonnetta „valtiollisilla” näkökohdilla „yhteiskunnallisesta järjestyksestä” j.n.e.). „Laillisuus” riisuu puolueettomuuden ja ylevyyden naamion kasvoiltaan ja pötkii pakoon luovuttaen toimikentän poliiseille, santarmeille ja kasakoille, joita kestitetään kivillä.

Tosiaan, palauttakaapa mieleenne tuo hallituksen viittaus työläisten „vaatimuksiin”. Lain kannalta töiden lopettaminen on rikkomus, riippumatta siitä, minkälaisia olivat työläisten vaatimukset. Mutta hallitus on nimenomaan jo kadottanut mahdollisuuden asettua sen samaisen lain pohjalle, jonka se on vasta äskettäin säätänyt, ja se yrittää puolustella oikeutetuksi „omin neuvoin” suoritettuja julmuudet väittäen, että työläisten vaatimukset olivat perusteettomia. Kuka sitten oli tuomarina tässä kysymyksessä? Everstiluutnantti Ivanov, tehtaan apulaispäällikkö, s.o. juuri sama päällystö, jota vastaan työläiset valittivatkin! Ei ole ihme, että näihin tällaisiin vallanpitäjien selityksiin työläiset vastaavat kivillä!

Ja kun sitten kaikki työläiset astuivat kaduille pysäyttäen hevosraitiovaunut, alkoi jo oikea taistelu. Työläiset tappelivat nähtävästi voimainsa takaa, sillä heidän onnistui *kahdesti* lyödä takaisin poliisien, santarmien, ratsuvartioston

ja tehtaan aseistetun komennuskunnan * päällekkaukset,— ja niin kävi siitä huolimatta, vaikka työläisten ainoana aseena olivat kivet. Tosin väkijoukostakin kajahti „muutamia laukauksia”,— jos poliisitiedoituksen on uskomista,— mutta noista laukauksista ei kukaan haavoittunut. Sen sijaan kiviä sinkoili „*raekuurona*”, eivätkä työläiset osoittaneet ainoastaan sitkeyttä vastarinnan teossa, vaan myös kekseliäisyyttä ja taitoa mukautua heti olosuhteisiin ja valita paras taistelumuoto. He miehittivät naapuripihat ja kivittivät tsaarin verihurtia *aitojen takaa*, niin että vielä kolmen yhteislaukauksen *jälkeenkin*, joista sai surmansa yksi (vain yksikö?) työläinen ja kahdeksan (?) haavoittui (yksi heistä kuoli seuraavana päivänä), vieläpä tämänkin jälkeen väkijoukon paosta huolimatta taistelu yhä jatkui, ja apuunkutsuttujen Omskin jalkaväkirykmentin komppanioiden oli „puhdistettava työläisistä” naapuripihat.

Hallitus pääsi voitolle. Mutta jokainen tuollainen voitto lähentää järkähtämättä sen lopullista tappiota. Jokainen kansan kanssa käyty ottelu tulee lisäämään kiihtyneiden ja taisteluvalmiiden työläisten lukua, tulee nostamaan esiin kokeneempia, paremmin aseistettuja ja rohkeammin toimivia johtajia. Siitä, minkä suunnitelman mukaan johtajien on pyrittävä toimimaan, olemme joutuneet jo lausumaan mielihopeamme. Olemme jo monesti puhuneet lujan vallankumouksellisen järjestön ehdottomasta tarpeellisuudesta. Mutta sellaisten tapahtumain johdosta kuin olivat toukokuun 7 päivän tapaukset, ei saa jättää huomioonottamatta seuraavaa.

Viime aikoina on puhuttu paljon siitä, että katutaistelu nykyaikaista sotaväkeä vastaan on mahdotonta ja toivotonta; erikoisesti tätä ovat korostaneet ne „kriittilliset” älypatit, jotka ovat esittäneet porvarillisen oppineisuuden vanhaa roskaa puolueettoman ja totuuttarakastavan tieteen uusina johtopäätöksinä ja ovat sitä tehdessään väärentäneet Engelsin sanoja, joka puhui vain saksalaisten sosialidemokraattien tilapäisestä taktiikasta ja sitä paitsi puhui siitä

* Muuten. Hallituksen tiedonanto sanoo, että „tehtaan aseistettu komennuskunta” „oli jo valmiina tehtaan pihassa”, kun taas santarmit, ratsuvartiosto ja poliisit kutsuttiin vasta myöhemmin. Mistä ajasta lähtien ja mitä varten tehtaan pihassa pidettiin *valmiina aseistettua* komennuskuntaa? Eiköhän vain toukokuun 1 päivästä lähtien? Kunpa ei vaan olisi odotettu työväen mielenosoitusta? Sitä emme tiedä, mutta se on epäilemätöntä, että hallitus pitää tarkoituksellisesti salassa sen hallussa olevat tosiasiatiedot siitä, mikä oli aiheuttanut työläisten tyytymättömyyden ja kiihtymyksen ja miten se kasvoi.

varauksin ⁷. Näemme jopa erillisenkin ottelun valossa, että kaikki nuo järkeilyt ovat aivan perättömiä. Katutaistelu on mahdollista, eikä taistelujain asema ole toivoton, vaan toivoton on hallituksen asema, jos se joutuu tekemisiin ei ainoastaan yhden tehtaan väestön kanssa. Toukokuun 7 päivän ottelussa ei työläisillä ollut mitään muuta kuin kiviä,— eikä kaupunginpäällikön kielto tietenkään voi estää heitä seuraavalla kerralla varaamasta itselleen muitakin aseita. Työläiset eivät olleet valmistautuneet, heitä oli vain 3½ tuhatta, ja sittenkin he löivät takaisin useita satoja käsittävän ratsuvartioston, santarmiston, poliisijoukon ja jalkavaen hyökkäykset. Muistelkaapa, oliko poliisin helppo vallata *yhtäkin* ainoata taloa № 63 Schlüsselburgin valtatievarrella! ⁸ Ajatelkaapa sitä, onko helppoa „*puhdistaa työläisistä*” ei pari kolme pihaa ja taloa, vaan kokonaisia Pietarin työläiskortteleita! Eiköhän silloin, kun asia kehittyy ratkaisevaksi taisteluksi, pitäne „*puhdistaa*” pääkaupungin taloja ja pihoja ei ainoastaan työläisistä, vaan myös kaikista niistä, jotka eivät ole unohtaneet maaliskuun 4 päivän katalaa verilöylyä ⁹, jotka eivät ole nöyrytyneet poliisihallituksen edessä, vaan ovat vain tämän säikäyttämiä eivätkä vielä usko omiin voimiinsa.

Toverit! Koettakaa koota muistiin kaikkien toukokuun 7 päivänä murhattujen ja haavoitettujen nimet. Kunnioittakoot pääkaupungin kaikki työläiset heidän muistoaan ja valmistautukoot uuteen ratkaisevaan taisteluun poliisihallitusta vastaan kansan vapauden puolesta!

„Iskra” № 5,
kesäkuu 1901

Julkaistaan „Iskra” lehden
tekstin mukaan

